

Aladağlı anaların büyük acısı

Aladağlı analar ağlıyor, hep beraber ağlıyoruz. Yürek dayanmaz, Allah sabır versin.

Adana Aladağ'da, 29 Kasım 2016 Çarşamba akşamı bir yurttan yangın çıktı ve 11 kız çocuğumuz bir de eğitici abla yanarak can verdi. Çıkan yangını söndürülemez yapan her şey o yurttan vardı.

Daha önce kaldıkları devlete ait yurt binası yıkıldı ve 30 kadar kız öğrenci bir cemaate ait bu ahşap kaplama yurda yerleştirildi. Bu süreç başlı başına sosyal faciadır. Derhal tüm özel yurtlar devlete devredilmeli ve hepsinde yangına karşı acil önlemler alınmalıdır.

Devletin yükünü hafifletme adı altında sürdürülen özelleştirme felsefesi artık terk edilmeli, özelleştirme kraliçesi Tansu Çiller'in danışmanlık görevleri sonlandırılmalıdır.

Özelleştirilmiş maden ocaklarında yaşadıklarımızı hatırlayalım. Özelleştirmenin getirdiği ve getireceği bu tür facialar ancak geri kamulaştırmayla önlenir. Sosyal Devlet halkını koruma görevine geri dönmelidir.

Aladağlı anaların yaşadığı bu acıyı neyle dindireceğiz? Bari ders çıkartıp diğer evlatlarımıza benzer acılar göstermeyelim. Yangını hızla büyüten etmenlere bakın:

Yanan yurt binasının duvarları çam kaplama...

Odalarda ısınma elektrik sobalarıyla...

Yerler petrol atığı halıyla duvardan duvara kaplama...

Mazeretlere bakın:

Elektrik sayacı yeni değiştirilmiş de, yangın elektrik tesisatından çıkmış olabilir...

Yangın merdiveni kilitliymiş...

Demek ki ne mühendis yetiştiriyoruz, ne bilimsel eğitim veriyoruz, sadece lüks harcama yarışını yapıyoruz. Daha lüks ama daha korunaksız binalarda yaşıyoruz.

Koruma kültürü olmayan bir devletteyiz. Sadece tüketim üzerine destekler veriliyor.

Devlet Baba kavramı nerden gelir bilir misiniz?

Halkına kol kanat geren yönetici devleti baba yapar. Oğuz töresidir, Oğuz beyi başında veya kolunda kuş ile resmedilirdi, parasında buğday resmi vardı, kanatlarını açmış tavus kuşuyla, ya da uçan kuşun üzerine oturmuş Kuruş Baba vardı.

Borçlu babanın elinden kız çocuğunu alıp kerhaneye rehin koyan Yahudi bankerleri Babil'den kovan (MÖ.535), tekrarını önlemek için altın silindir üzerine "Borç yasaktır" töresini kural yazan büyük Oğuzlu Kuruş Baba olmak gerek. Adını yaşattığımız Kuruş adlı paramızın üzerinden buğday resmini 2005 yılında kaldırdığı zaman bunun binlerce yıllık ve özellikle KIZ ÇOCUKLARINI KORUMA KÜLTÜRÜMÜZÜN sembolü olduğunu bilmeyen yöneticiler çocuklarımızı koruyamazdı elbette.

Bir yandan da, Devlet malı deniz yemeyen domuz mantığıyla, bu devlet dinsizdir yiyin helaldir, diye diye sosyal devleti bitirdiler. Parayı veren cenneti alır dediler. Paralı İslamcı bir elit sınıf yarattılar. Öğrenciye sahip çıkmakta devletten daha iyisini onlar yapar imajı verdiler. Devlet asli görevini kişilere devretti. Çocuklar kendilerini okutup meslek sahibi yapan devlete değil bir elit gruba şükran duyar oldu. Bu yönetime karşı olmak İslam'a karşı olmak sayıldı. Özelleştirmenin en korkunç sonuçlarını 15 Temmuz'da yaşadık.

Hatırlatalım, Kul ile Allah arasına bir paralı aracı koymak Protestan Evangelizmdir. İlk hahamlar bankerlerdi, borç köleliği onların sistemiydi. O yüzden İslam aşırı zenginleşmeyi yasaklar, adil düzen savunur. O nedenle İslam ahlakına en uygun olan sistem sosyal devletle mümkündür, sosyal devlete karşı çıkmak asıl İslam ahlakına aykırıdır. Özelleştirdikçe kamucu sosyal devlet olmaktan o kadar çıkıyoruz, koruma kültüründen kopuyoruz, bu bağlamda İslam'dan da uzaklaşıyoruz, Evangelist Protestanlığa yaklaşıyoruz.

Şimdi, Çocuk Koruma Kanunumuz var, ama uygulanmıyor. Çünkü içeriği halkın talepleriyle örtüşmüyor. İçeriğinin tüm çocukları korumaya almak üzere dolması lazım.

Koruma kültürü nedir, bunun üzerine iki şey söylemek isterim.

Koruma kültürü insana dair bir üstün özelliktir. Hayvan sürekli tüketerek yaşar. İnsan ise yarın ne yiyeceğini düşünerek yiyeceklerin bir bölümünü korumaya alır, tohumunu seneye saklar, tohumu korur, toprağını korur, vatanını korur, ailesini korur, yuvasını korur, çocuğunu korur. Korumak, insanın insan olma temel özelliğidir. Bunun için devletler kurar, ordular kurar, meclisler toplar, yasalar çıkartır... Neyi korumak için?

Bir noktayı iyi görelim. Ben devlet kurdum çocuklarımı korumak için, ama devletim çocuklarımı korumayı devretti devlet dışı gayri resmi kontrolsüz odaklara...

Bu iş, devlet kendini lağvediyor demektir. Devletsiz, başsız kaldık demektir.

Çocukların devlet korumasından mahrum kaldığı pek çok alan daha var. İşte yiyecekler, işte tarım, işte çizgi filmler, işte korku filmleri ve işte ders kitapları. Kitaplarda Protestan İslam denilen felsefeyle dolu metinler ve resimler; aşırı tüketim, akıl karıştırıcı uçuk kaçık cümleler, Protestan bayramları, milli ve manevi değerlerimiz yerlerde, içinde İNSAN diye bir canlı türünün olmadığı Fen öğretimi, vb...

Adana milletvekili Elif Doğan Türkmen tarafından “Çocukların Hak İhlalleri” konusunda meclise verilmiş olan soru önergesinin bir an önce gündeme alınması gerekir. Bu önerge Çocuk Koruma Kanununa aykırılık açısından ele alınmalıdır. Çocukların zihinsel gelişimini engelleyici, akıl ve ruh sağlığını bozmaya yönelik yeni ders kitaplarının kaldırılıp bir an önce 1970’lerin müfredatına dönülmesi için gereği yapılmalıdır. Çocuklarımızın eğitimi sosyal devlet kavramıyla, yani çocuğu koruma yasasıyla örtüşmelidir.

Aladağ yangınında yangına karşı önlemler konuşuluyor. Yerdeki halılar en az konuşuldu. Acilen, kamu kurumlarında ve camilerde duvardan duvara petrol atığı halılar kaldırılmalı, yerine eski yerli dokuma kilim ve halılar serilmelidir. Camilerden kaldırılan güzelim Türk halılarının da hesabı sorulmalıdır.

Koruma kültürünü yok ettiğimiz en önemli alan ise Sağlık... Acilen koruyucu hekimliğe geri dönmeliyiz. Bu işi bilen uzmanlarımız var, işsiz bırakıldılar, neden?

Dünyada sağlıkta koruma kültürünün en üst düzeyde gerçekleştiği bir ülke var, Küba!

Kübalı büyük sosyalist devrimci Fidel Kastro bugün sonsuza uğurlanıyor. Ruhunu dünyaya kurtuluş umutları verirken külleri ülkesini geziyor şimdi. Onunla aynı yüzyılda yaşamak bile bir onurdur, ondan alacağımız dersler çoktur. Kendinden daha büyük devrimci görüyordu Atatürk’ü, onun yaptıklarını ben yapamazdım, demişti, heykelini dikmişti.

Atatürk de, Kastro da, halkına kol kanat gerdiği için ve kendi milletinden başka milletlere de umut ışığı yaktıkları için, adları insanlık tarihine yazılmıştır. Anıları önderimiz olsun.

Şimdi biz ne yapıyoruz? Çocuk Koruma Kanunu çıkartıyoruz, ama bu kanunu sadece kimsesiz çocuklara koruyucu aile bulmak için çıkartıyoruz, her çocuğu korumak için hiç bir şey yapmıyoruz. Oysa, “Her çocuk hepimizindir” demişti Mustafa Kemal Atatürk.

Aladağlı anaların büyük acısı içimizdeki sosyal devlet özlemini ateşledi. Hal böyle.

Acılardan ders çıkartmak için yazdım. Yayın yasağına girer mi girmez mi onu bilmem. Benim işim iş başındakilere yapmaları gereken işi hatırlatmak, çocuklarımıza koruyucu Umay Ana olmak!

Sosyal devlet biterse tüm analar çok daha büyük acılar görür.

30.11.2016

Mahiye Morgül